

[Hans Rasmussen.]

til det foreliggende Lovforslag. Det forekommer os, at den Afgørelse, der en Gang er truffet, maa staa ved Magt, og hvis der maatte være Vanskeligheder, som vi altsaa ikke hidtil har faaet ordentlig Besked om, kan det neppe være andre end saadanne, der meget let kan bringes ud af Verden ved, at en stærk Mand viser sig, en Mand med en rask Haand; saa maa Vanskelighederne kunne løses, thi Lovens § 11 siger jo tydeligt, at de Bestemmelser, som den højtærede Justitsminister for et Øjeblik siden tillod sig at kalde de tidligere Straffebestemmelser, ikke er ophævet; der er ikke lavet noget om paa denne Lov, og Bestemmelserne i § 11 maa da begribeligvis være gældende fremdeles. Og det hedder jo i § 11, at Afløsningen sker paa de og de Vilkaar, og at hvad der ikke er ordnet inden Udgangen af Aaret 1920, maa falde ind under den Bestemmelse, der siger, at der skal svares en procentvis Afgift, naar dette Tidspunkt er passeret. Jeg maa antage, at Loven paa dette Omraade sker Fyldest, at Tingene for saa vidt maa antages at være i Orden.

Det, der nu her foreligger Forslag om, er, at der gives en Dispensationsbestemmelse, i Kraft af hvilken der tildeles fire Mennesker en Bevillingsmyndighed, der er ret vidtgaaende, da man her staar overfor Midler, der er samlet sammen til en Fond, der skal bruges til Erhvervelse af Jord til Husmandsbrug. Det forekommer mig, at praktisk talt alle Grunde taler for, at man ikke gaar med til en Gennemførelse af denne Ændring i Lensloven, og mit Parti ønsker ikke at være med til den Dispensationslovgivning, der her er Tale om.

Den er ikke paakrævet, og den er i sine Virkninger, forekommer det os, ikke retfærdig; thi her vil vi jo ogsaa komme til at staa overfor det Spørgsmaal, med hvilken Begrundelse man i kommende Tider vil kunne afvise dem, der melder sig og siger: maa der ikke blive taget Hensyn ogsaa til os, som udredede Afløsningsafgiften i Aarene forud for den Tidsfrist, der her nu fastsættes? Risikerer man ikke, naar man nu siger, hvad der i mine Øjne ser mærkeligt ud, at efter 1930 skal Straffebestemmelser træde i Kraft, som vi har staaende i den gældende Lov, at der kommer et Tidspunkt om et Par Aar, da de paagældende interesserede Mennesker paa ny ved at raabe højt i Landskabet og fremstille sig, som om de var en lille Afdeling af de hjemløse Tog, kan være i Stand til at skabe en Stemning hos de Konservative, hos Venstre i Hen-

seende til at gaa ind paa en Overvejelse af Betimeligheden af nye Lempelser i den Lov, som man meget nødig maa pille ved.

Min Gruppe kan af de Grunde, jeg her har anført, ikke være med til at gennemføre det Forslag, der her foreligger.

Christmas Møller: Mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Ulrich, er forhindret i at være til Stede, og jeg skal derfor paa hans og paa mit Partis Vegne gøre et Par enkelte Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Ulrich kunde, om han havde talt, være gaaet ud fra den modsatte Forudsætning af den, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen gik ud fra. Han stemte nemlig ogsaa imod Lens- og Stamhusloven i 1919, men ud fra den Betragtning, at denne Lov gik for vidt, hvorimod det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen stemte imod Loven, fordi han syntes, den ikke gik vidt nok.

Jeg tror, at dette Spørgsmaal skulde man fra det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens og skulde man fra Socialdemokratiets Side have ladet ligge og kun taget Hensyn til det Spørgsmaal, som vi fra konservativ Side rejste i Landstinget angaaende denne Sag, om det er ret og retfærdigt, at der kommer denne Ændring i Lens- og Stamhusloven, og det synes jeg, det ærede Medlem aldeles ikke gik ind paa.

Forholdet er jo dette, at mit Partis afdøde Formand, Landstingsmand Piper, baade i Rigsdagssamlingen 1923—24 og i indeværende Samling stillede Forslag om Ændringer i Lens- og Stamhusloven ud fra den Betragtning, at naar man i denne Lov i 1919 havde indsat den Bestemmelse, at der skulde svares Afgift i Forhold til Vurderingen af 1920, men der med Hensyn til den Jord, som Lenene skulde aflevere, kun skulde betales efter Vurderingen i Dag, saa er dette, saaledes som Udviklingen har været, en saa oplagt Uretfærdighed, at vi maatte søge at faa dette Forhold rettet.

Og jeg vil gerne sige, at det forekommer os, at det Forslag, som Landstingsmand Piper stillede i Landstinget, var langt bedre end det Forlig, der kom, og jeg nærer jo heller ikke den allerfjerneste Tvivl om, at den højtærede Justitsminister er enig heri. Vi ved jo, at den højtærede Justitsminister er en Hader af alle Bemyndigelser, han kan ikke lide, at man faar Bemyndigelse, nej, Lovene skal være knappe, korte og klare, og hvis den højtærede Justitsminister vilde drage en Sammenligning mellem Landstingsmand Pipers Forslag og